

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Wojciech Janicki
Sędziowie	-	SO Janusz Adamski
	-	SO Jacek Klęk (spr.)
Protokolant	-	sekr. sąd. Monika Szukalska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Poddębicach Marka Wojtysiaka oraz oskarżycielki posiłkowej J. K., po rozpoznaniu w dniu 31 V 2017 r. w sprawie:

1. **E. S. (1) z domu G. oraz**

2. **S. S. (1)**

oskarżonych o czyny z art. 286 § 1 k.k., na skutek apelacji obrońcy oskarżonej oraz z urzędu, od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku VII Zamiejsowy Wydział Karny z siedzibą w P. z 07 października 2016 r. w sprawie VII K 378/13

na podstawie art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k. a także art. 435 k.p.k. oraz art. 432 pkt. 2 k.p.k.

uchyla zaskarżony wyrok w zaskarżonej części tj. co do rozstrzygnięć z pkt. 2-3 oraz 5 i 6 i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie w zakresie czynu zarzucanego E. S. (2) i S. S. (1) w pkt. II aktu oskarżenia umarza, a kosztami sądowymi w tej części obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 52/17

UZASADNIENIE

Wniesionym 30 września 2013 r. aktem oskarżenia prokurator zarzucił E. S. (2) oraz S. S. (1) to, że:

I w dniu 11 września 2007 r. w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej składając nieprawdziwe oświadczenie o wypłacie zaliczki w kwocie 40.000 zł zbywcy nieruchomości K. S. (1), o cenie nabywca tej nieruchomości uzyskali od Notariusza S. P. umowę przedwstępną sprzedaży celem wprowadzenia w błąd Agencji Nieruchomości Rolnych w Ł. doprowadzając w ten sposób do odstąpienia od procedur związanych z prawem pierwokupu i nabycia nieruchomości wartej, co najmniej 56.000 zł po zaniżonej cenie 18.000 zł,

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.

II w dniu 22 listopada 2009 r. w S. działając wspólnie i w porozumieniu złożyli pozew o zapłatę 80.000 zł posługując się przedwstępną umową sprzedaży wystawioną przez Notariusza S. P. na podstawie nieprawdziwych oświadczeń o

przekazaniu i przyjęciu zaliczki w kwocie 40.000 zł oraz ceny nabywanej nieruchomości w konsekwencji czego Sąd Okręgowy w Sieradzu w sprawie sygn. akt I C 218/08 wydał w dniu 01.03.2009 r. wyrok zasądający wymienioną kwotę rozporządzając mieniem na niekorzyść K. S. (1),

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem opublikowanym 07 października 2016 r. w sprawie VII K 378/13 Sąd Rejonowy w Łasku, po rozpoznaniu sprawy na rozprawie, uniewinnił obojga oskarżonych od dokonania zarzucanego im w pkt. I czynu oraz, w miejsce zarzucanego im w pkt. II czynu, uznał za winnych tego, że: 22 listopada 2009 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem ustanowionego pełnomocnika złożyli w Sądzie Okręgowym w Sieradzu pozew o zapłatę kwoty 80.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami posługując się przedwstępną umową sprzedaży nieruchomości zawartą w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi przed notariuszem S. P. w dniu 11 września 2007 r. w P., w której złożyli nieprawdziwe oświadczenia w zakresie faktu przyjęcia i przekazania K. S. (1) kwoty 40.000 zł tytułem zadatku oraz w zakresie ceny nabywanej nieruchomości, czym wprowadzili w błąd sąd odnośnie wskazanych okoliczności, w konsekwencji czego Sąd Okręgowy w Sieradzu, wyrokiem z dnia 01 marca 2009 r. w sprawie I C 218/08 zasądził od K. S. (1) na rzecz E. S. (2) i S. S. (1) kwotę 80 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 października 2007 r. tytułem zwrotu dwukrotnej wartości zadatku, który w rzeczywistości nie był dany, doprowadzając w ten sposób do rozporządzenia mieniem na niekorzyść K. S. (1), to jest dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie wskazanej normy oraz art. 33 § 2 kk w zw. art. 4 § 1 k.k. wymierzył każdemu z oskarżonych karę roku pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny ustalając wartość jednej stawki na kwotę 10 zł. Powołując się na art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a także art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec obojga oskarżonych sąd warunkowo zawiesił oznaczając trzyletnie okresy próby.

Nadto Sąd rozstrzygnął o kosztach w ten sposób, iż zobowiązał oskarżonych do uiszczenia opłaty zaś w zakresie wydatków zwolnił ich z obowiązku ich zwrotu Skarbowi Państwa.

W ustawowym terminie apelację od wyroku na korzyść oskarżonej, w części obejmującej rozstrzygnięcia co do czynu zarzucanego oskarżonej w pkt II, tj. pkt 2, 3, 5 i 6 wyroku, wywiodła obrońca E. S. (2) zarzucając m.in. wydanie orzeczenia pomimo, że postępowanie karne, co do tego samego czynu zarzucanego E. S. (2) zostało prawomocnie zakończone, tj. zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej na zasadzie art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k. Obrońca skonkretyzowała, iż powyższe wywodzi z postanowienia Prokuratora Rejonowego w Poddębicach wydanego w sprawie Ds. 1130/09 prowadzonej p-ko oskarżonej w której zarzucono jej to, że: w dniu 11 września 2007 r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu ze S. S. (1) wyłudziła poświadczenie nieprawdy podstępnie wprowadzając w błąd notariusza S. P. w ten sposób, że w czasie sporządzania umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości podając nieprawdę, że tytułem zadatku wypłacili K. S. (1) kwotę 40.000 zł, a następnie umową tą posłużyli się przed Sądem Okręgowym w Sieradzu w sprawie sygn. akt I C 218/08 o zwrot zadatku w podwójnej wysokości, to jest o czyn z art. 272 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W konkluzji obrońca skarżącej wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w zaskarżonej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Złożona w sprawie apelacja jako zasadna w swojej najistotniejszej części skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem autora apelacji, zgodnie z którym Sąd Rejonowy przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia błędnie nie uwzględnił wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci res iudicata wobec faktu, że czyn zarzucany oskarżonej E. S. (2) stanowił uprzednio przedmiot postępowania karnego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Poddębicach sygn. akt Ds. 1130/09 zakończonego 28 maja 2010 r. umorzeniem śledztwa. Równie ważne jest przy tym, pominięte przez obrońcę, postępowanie Sądu Rejonowego w Łasku VII Zamiejscowy Wydział Karny w P. w sprawie VII K 56/12 również zakończone prawomocnym postanowieniem o

umorzeniu z dnia 17 maja 2012 r., a utrzymanym w mocy przez Sąd Okręgowy w Sieradzu postanowieniem z dnia 24 lipca 2012 r. w sprawie sygn. akt II Kz 89/12.

Należy przyznać rację skarżącej że Sąd I instancji wydał orzeczenie z naruszeniem zasady *ne bis in idem*, prowadzącym do naruszenia powagi rzeczy osądzonej. Trafnie bowiem podnosi, że przypisany oskarżonej czyn jest tożsamy z czynem zarzucanym jej (oraz oskarżonemu) w uprzednio wszczętym i zakończonym postępowaniu, a co za tym idzie postępowanie dotyczące tego samego czynu tych samych osób zostało już uprzednio prawomocnie zakończone. Rzecz w tym, iż przedmiotem niniejszego postępowania, skonkretyzowanym opisem czynu przypisanego, jest to samo zdarzenie historyczne, które było przedmiotem postępowania zakończonego na etapie dochodzenia postanowieniem o umorzeniu w sprawie Ds. 1130/09 Prokuratury Rejonowej w Poddębicach).

Obowiązkiem sądu rozstrzygającego jest ustalenie czy czyn będący przedmiotem osądu jest tożsamy z czynem, co do którego oskarżenie rozpoznano w innym postępowaniu. Nie jest to zasadnie łatwe, bowiem brak jest jednoznacznych kryteriów pozytywnych oceny takiej tożsamości (zob. np. M. Rogalski, Przesłanka powagi rzeczy osądzonej w procesie karnym, Kraków 2005, s. 219). Pewnym jest natomiast, że ani zabiegi stylistyczne ani przyjęcie odmiennej kwalifikacji prawnej nie otwierają możliwości skutecznego postawienia w stan oskarżenia. Możliwość tej nie stwarza także zainicjowanie kolejnego postępowania, nie przez pokrzywdzonego, a osobę, która uzyskała uprawnienia wykonywania praw pokrzywdzonego skutkiem śmierci tegoż. Nowe postępowanie, którego przedmiotem jest to samo zdarzenie nie jest także dopuszczalne w razie uprzedniego niepełnego rozpoznania sprawy, albowiem i w takim przypadku mamy do czynienia z tym samym czynem w znaczeniu ontologicznym, co stanowi przeszkodę w postaci powagi rzeczy osądzonej, która nie pozwala na ponowne prowadzenie postępowania o ten sam czyn w znaczeniu prawnym.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy już we wstępnej fazie postępowania, poprzez wniosek obrony o umorzenie postępowania argumentowany analogicznie jak zarzut apelacyjny, wadliwie ocenił ograniczając się do argumentu braku tożsamości kwalifikacji prawnych.

W toku postępowania przygotowawczego poprzedzającego postępowanie w sprawie VII K 56/12 Sądu Rejonowego w Łasku tj. Ds. 49/12 Prokuratury Rejonowej w Poddębicach 12 stycznia 2010 r. wydano postanowienie o wszczęciu dochodzenia o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. wskazując, iż to dotyczy: „...oszustwa dokonanego na osobie K. S. (1) ... gdzie E. i S. S. (1) w przedwstępnej umowie kupna – sprzedaży działki w msc. Z. gm. Dalików zawarli kwotę w wysokości 40.000 zł, którą to mieli przekazać K. S. (1) tytułem zadatku za tą działkę, jednak do chwili obecnej tej kwoty pieniędzy jemu nie zwrócili” (k. 98 załączonych akt VII K 56/12 SR w Łasku). W toku wskazanego postępowania, 11 marca 2010 r. przedstawiono E. S. (2) zarzut dokonania czynu polegającego na tym, że: w dniu 11 września 2007 roku w P. województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze S. S. (1) wyłudziła poświadczenie nieprawdy podstępnie wprowadzając w błąd notariusza S. P. w ten sposób, że w czasie sporządzania umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości podając nieprawdę, że tytułem zadatku wypłacili K. S. (1) kwotę 40.000 złotych, a następnie umową tą posłużyli się przed Sądem okręgowym w Sieradzu w sprawie sygn. akt I C 2018/08 o zwrot zadatku w podwójnej wysokości, co zakwalifikowano jako czyn z art. 272 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (k. 115 załączonych akt VII K 56/12 SR w Łasku). Dodać należy, iż analogiczny zarzut w toku omawianego postępowania przedstawiono S. S. (1) (k. 121 załączonych akt VII K 56/12 SR w Łasku). Postępowanie we wskazanej sprawie prokurator zakończył 28 maja 2010 r. postanowieniem o umorzeniu dochodzenia (wówczas prowadzonego pod nr Ds. 1130/09) przeciwko obojgu podejrzanym stwierdzając, iż podejrzeni nie popełnili zarzucanych im przestępstw (k. 164-165 załączonych akt VII K 56/12 SR w Łasku). Zażalenie na powyższe wywiódł pełnomocnik K. S. (1) w dniu 09 listopada 2011 r. (k. 186-187). Przesłaną K. S. przesyłkę zawierającą odpis orzeczenia załączono do akt z adnotacjami o dwukrotnym awizowaniu (w dniach 04 i 14 czerwca 2010 r.) oraz zwrocie nadawcy (w dniu 22 czerwca 2010 r. - k. 168 załączonych akt VII K 56/12 SR w Łasku).

Postanowieniami wydanymi 23 stycznia 2012 r. prokurator:

1) przywrócił K. S. termin do wniesienia zażalenia na postanowienie z 28 maja 2010 r. argumentując, iż „07.11.2011 r. do prokuratury zgłosił się K. S. (1) – pokrzywdzony – i oświadczył, że nie otrzymał awiza i nie zgłosił się po odbiór korespondencji. Zatem nie wiedział, że postępowanie zakończyła się.” (k. 211 załączonych akt VII K 56/12 SR w Łasku).

2) uwzględnił wskazane zażalenie nakazując zarejestrowanie sprawy pod nowym numerem – Ds. 49/12 (k. 212 załączonych akt VII K 56/12 SR w Łasku).

6 lutego 2012 r. Prokurator wydał postanowienia o uzupełnieniu postanowień o przedstawieniu zarzutów podejrzanym E. S. (2) i S. S. (1) (k. 213 i 218 załączonych akt VII K 56/12 SR w Łasku), po czym, 29 lutego 2012 r. złożył w (...) VII Zamiejscowym Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w Łasku akt oskarżenia, którym oskarżył E. S. (2) i S. S. (1) o to, że:

I w dniu 11 września 2017 r. w P. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1) w stosunku do którego wyłączono materiał dowodowy wyłudziła poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd notariusza S. P. w ten sposób, że w czasie sporządzania umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości nr Rep A 5621/2007 podali nieprawdę, że tytułem zadatku wypłacili K. S. (1) kwotę 40.000 zł, przy czym E. S. (2) nakłaniała K. S. (1) do złożenia takiego oświadczenia przed funkcjonariuszem publicznym,

tj. S. S. o czyn z art. 272 k.k. zaś E. S. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 272 i art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II w dniu 15 października 2008 roku w Ł. działając z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu przedłożyli pełnomocnikowi adwokatowi E. Ł. poświadczającą nieprawdę w przedmiocie uiszczenia zaliczki umowę przedwstępną sprzedaży nieruchomości z dnia 11 września 2007 roku Rep. A 5621/2007 sporządzoną przez notariusza S. P. doprowadzając w ten sposób do wniesienia w dniu 22.10.2008 roku pozwu o zapłatę 80.000 złotych tytułem zwrotu dwukrotnej wartości tego zadatku przed Sądem Okręgowym w Sieradzu sygn. akt I C 218/08;

to jest czyn z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 17 maja 2012 r. Sąd Rejonowy w Łasku – VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P., w sprawie VII K 56/12, na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. umorzył postępowanie w skazanej sprawie (k. 264-265 oraz 311-312 załączonych akt VII K 56/12 SR w Łasku). W uzasadnieniu przedmiotowego orzeczenia Sąd nie tylko wskazał na brak w zachowaniu oskarżonych znamion czynów przestępnych ale i stwierdził, niezależnie od powyższego, że K. S., a więc i jego pełnomocnik, który wniósł zażalenie na postanowienie z 28 maja 2010 r., nie był uprawniony do wniesienia zażalenia, a wspomniana decyzja o umorzeniu postępowania mogłaby zostać wzruszona wyłącznie poprzez tryb z art. 327 § 2 k.p.k. co w sprawie nie zaistniało.

Postępowanie w sprawie niniejszej oznaczone nr Ds. 85/12, pomimo rozstrzygnięcia w sprawie VII K 56/12 Sąd Rejonowy w Łasku, stanowi kolejną już próbę doprowadzenia do skazania oskarżonych w sytuacji gdy dotychczas nie wzruszono postanowienia o umorzeniu dochodzenia w sprawie Ds. 1130/09 Prokuratury Rejonowej w Poddębicach.

Należy w tym miejscu zwrócić uwagę na treści postanowienia z k. 237 załączonych akt VII K 56/12 SR w Łasku oraz postanowienia z k. 1 akt sprawy niemiejszej. Upraszczając - 14 lutego 2012 r. prokurator wyłączył z akt sprawy Ds. 49/12 materiał dowodowy w sprawie współudziału K. S. (1) w popełnieniu przestępstwa wyłudzenia poświadczenia nieprawdy, a następnie z tego postępowania wyłączył materiały w sprawie nakłaniania K. S. (1) do poświadczenia nieprawdy przed notariuszem w dniu 11.09.2007 r.

Jednocześnie 10 września 2012 r. J. K. (siostra K. S. (1)) w piśmie skierowanym do Prokuratury Rejonowej w Sieradzu zainicjowała kolejne postępowanie w sprawie doprowadzenia K. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przytaczając te same okoliczności, które były przedmiotem postępowania w sprawach Ds. 1130/09 oraz Ds. 49/12 prokuratury w P.. Z akt nie wynika w jakich okolicznościach sprawa trafiła do Prokuratury Rejonowej w Poddębicach, jednak powyższe niewątpliwie miało miejsce, bowiem na k. 66 znajduje się oryginał postanowienia z 29 października

2012 r. w sprawie Ds. 823/12 o odmowie wszczęcia dochodzenia – zaś na samym zawiadomieniu J.K. inicjującym postępowanie w Prokuraturze (...) znajduje się adnotacja „Ds. 823/12” opatrzona pieczęcią Prokuratury Rejonowej w Poddębicach, a wspomniane wyżej postanowienie z 29 października 2012 r. wydano właśnie w sprawie o nr Ds. 823/12. Na k. 90 akt znajduje się kolejne postanowienie – z 03 kwietnia 2013 r. - o podjęciu postępowania zakończonego odmową wszczęcia dochodzenia z 31 października 2012 r. wydane w sprawie o nr Ds. 823/12. Na k. 89 załączono kolejne postanowienie, tym razem z 12 marca 2013 r. w sprawie Ds. 221/12, w przedmiocie podjęcia postępowania przygotowawczego zakończonego umorzeniem dochodzenia w sprawie nakłaniania do poświadczenia nieprawdy. Podjęte postępowania następnie połączono do wspólnego rozpoznania ze sprawą o nr Ds. 170/13 (pkt. 2. post z k. 89 i 90), w której sporządzono akt oskarżenia inicjujący postępowanie zakończone kwestionowanym obecnie wyrokiem (k. 432-436). W toku postępowania prowadzonego za nr Ds. 170/13 25 marca 2013 r. Prokurator ograniczył się do oględzin akt sprawy VII K 85/12 „Prokuratora Rejonowego w Poddębicach) (k. 300), po czym 09 kwietnia 2013 r., powołując się na art. 309 pkt. 5 k.p.k. i art. 311 § 2 k.p.k. postanowił wszcząć śledztwo „w sprawie wyłudzenia kwoty 80.000 zł na szkodę K. S. (1)”. Postępowanie to sfinalizowano aktem oskarżenia inicjującym postępowanie w sprawie niniejszej.

Uwzględniając powyższe stwierdzić należy, iż będące podstawą przepisanego oskarżonym w kwestionowanym wyroku czynu pozostaje to samo zdarzenie historyczne, które było podstawą postępowań w sprawie Ds. 1130/09 prokuratury w P. oraz VII K 56/12 Sądu Rejonowego w Łasku VII Zamiejscowy Wydział Karny w P.. Istotę owego zdarzenia stanowił zamiar dokonania oszustwa procesowego poprzez zainicjowanie przed Sądem Okręgowym w Sieradzu sygn. akt I C 218/08 postępowania p-ko K.S. o zwrot dwukrotnej wartości zadatku, którego przekazanie stwierdzono umową przedwstępną zawartą 11 września 2007 r. w P., w której strony zawarły nieprawdziwe oświadczenia o zaistnieniu faktu przekazania przez oskarżonych w sprawie niniejszej K. S. (1) kwoty 40.000 zł tytułem zadatku, a którą to w celu dokonania oszustwa procesowego posłużyli się następnie w dniu 15 października 2008 roku w Ł. przedkładając ją pełnomocnikowi - adwokatowi E. Ł. w celu zainicjowania w ich mieniu i w oparciu o tę, stwierdzającą nieprawdę umowę, postępowania przed Sądem Okręgowym w Sieradzu zapłatę. Cel ów ziścił się 22 października 2008 r. (a nie 22 listopada 2009 r. jak błędnie przyjął Sąd Rejonowy – k. 285-297), czego konsekwencją było orzeczenie tut. Sądu Okręgowego z 01 marca 2009 r. w sprawie I C 218/08.

Zatem zdarzenie będące przedmiotem czynu przypisanego oskarżonym kwestionowanym wyrokiem było już przedmiotem uprzednio wszczętego przeciwko tym samym oskarżonym i prawomocnie zakończonego postępowania karnego. To zaś oznacza, iż postępowanie sądowe sfinalizowane kwestionowanym wyrokiem dotknięte było negatywną przesłanką procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej (res iudicata), która powoduje zakaz zarówno ponownego wszczynania, jak i kontynuowania postępowania o ten sam czyn tej samej osoby, co do którego zapadło prawomocne orzeczenie.

Przesłankę res iudicata, zaliczaną do tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.) tworzą zawsze prawomocne orzeczenia merytoryczne, a także formalne, o ile oparte są na ujemnej przesłance bezwzględnej. Ma to na celu zapewnienie stabilności prawa i orzeczeń organów procesowych w postępowaniu karnym, a także służy realizacji wspomnianej zasady ne bis in idem, stanowiącej gwarancję, że nikt nie będzie pociągany więcej niż raz do odpowiedzialności karnej za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary (zob. postanowienie SN z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt III KK 169/14, Lex nr 1565774; wyrok SN z dnia 12 lutego 2014 r., sygn. akt V KK 407/13, Lex nr 1439399).

Czyn w prawie karny określa zamiar sprawcy oraz czynności wykonawcze a te niezależnie do różnorodności kwalifikacji prawnych stosowanych w sprawie niniejszej przez oskarżyciela, jak i sąd (w kwestionowanym orzeczeniu) są tożsame, to zaś oznacza konieczność uchylecia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania z uwagi na fakt, iż wcześniej wszczęty postępowania zostało prawomocnie zakończone.

W realiach rozpatrywanej sprawy należy stwierdzić, że nie może budzić wątpliwości, że przedmiotem postępowania zarówno w sprawie Ds.1130/09, jak i sprawach VII K 56/12 oraz VII K 378/13 rozpoznawanych przez Sąd Rejonowy w Łasku VII Zamiejscowy Wydział Karny w P. był ten sam czyn, skoro jak to ustalił Sąd pierwszej instancji,

oskarżeni posługując się stwierdzającą nieprawdę co do faktu przekazania zadatku umową przedwstępną z podpisami notarialnie poświadczonymi złożyli pozew o zwrot zapłatę podwójnego zadatku w wysokości 80.000 zł co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w Sieradzu w sprawie sygn. akt I C 218/08 w dniu 01.03.2009 r. zasądającego wymienioną kwotę od K. S. (1).

Zatem ww. postępowania dotyczyły tego samego czynu. Różnice dotyczące kwalifikacji prawnej czynu były konsekwencją jedynie odmiennych ocen tego samego zachowania, które w postępowaniu wcześniej zakończonym ujęto jako przestępstwo określone w art. 272 i 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a w obecnym, jako oszustwo procesowe z art. 286 § 1 k.k. którego istotą było posłużenie się w postępowaniu o zapłatę, stwierdzającą nieprawdę co do okoliczności istotnej, umową przedwstępną z podpisami notarialnie poświadczonymi.

Z tych względów Sąd Okręgowy stwierdził, iż kwestionowane orzeczenie w zaskarżonej części dotknięte było bezwzględną przesłanką odwoławczą określoną w art. 439§1 pkt 8 k.p.k. Z uwagi na fakt, iż okoliczności jakie legły u podstaw uwzględnienia apelacji dotyczą także S. S. (1), Sąd w oparciu o art. 435 k.p.k. uchylił kwestionowany wyrok wyroku i umorzył postępowanie także i wobec tego oskarżonego.

Z uwagi na powyższe oraz mając na uwadze dyspozycję art. 436 k.p.k. zbędnym stało się odniesienie do innych zarzutów podniesionych przez skarżącą w apelacji.

Orzeczenie o kosztach oparto na art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w konsekwencji rozstrzygnięcia merytorycznego obciążając nimi Skarb Państwa.